А вечір пролітає, наче крижень,
черкнувши місто синіми крильми.
У непритомне полум'я наближень
ми вже йдемо, покірніші, як ми.
Це як гіпноз, як магія безодні,
як струм жаги, що в голосі болів,
коли вуста пекучі, аж холодні,
уже не здатні вимовити слів.